U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera, Mgr. Davida Hipšra, JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **A. M.,** zastoupeného Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2010, čj. OAM-156/ZA-14-ZA14-2010, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2010, čj. 4 Az 11/2010 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené advokátce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové **se** odměna za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I.

1. Rozhodnutím ze dne 3. 5. 2010, čj. OAM-156/ZA-14-ZA14-2010, žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 30. 11. 2010, čj. 4 Az 11/2010 - 29, jako nedůvodnou zamítl.

3. Městský soud neshledal důvodnou námitku, že žalovaný nesprávně posoudil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný použil jako podklad pro rozhodnutí věci příslušnou žádost žalobce a skutečnosti uvedené při pohovoru a na jejich základě dovodil, že žalobcem tvrzené okolnosti nejsou relevantními důvody ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu. Městský soud neshledal v postupu žalovaného žádné pochybení a konstatoval, že obavy z věřitele, kterému žalobce dluží jistou finanční částku, nejsou podřaditelné § 12 písm. b) zákona o azylu. Možný budoucí vývoj v Osetijské oblasti označil za pouhou hypotézu, která nemůže založit důvodné obavy o nebezpečí závažné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu.

III.

4. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

5. Stěžovatel namítl, že v rámci rozhodování o udělení doplňkové ochrany nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci, a to především z důvodu, že správní orgán pro své rozhodnutí nepoužil žádnou zprávu o zemi původu. Dále stěžovatel brojil proti rozsudku tvrzením, že se soud nevypořádal s touto žalobní námitkou.

6. I ve vztahu k neudělení azylu nebyl podle stěžovatele řádně zjištěn skutkový stav věci. V této souvislosti stěžovatel poznamenal, že soud rozhodl na základě skutkového stavu, který neodpovídá správnímu spisu. Pokud totiž soud vyšel z toho, že stěžovatel *„je známému dlužen“*, pochybil, přičemž tento nedostatek mohl způsobit nezákonnost soudního rozhodnutí.

7. Závěrem stěžovatel obecně konstatoval, že městský soud nevyhodnotil jeho situaci v souladu se zákonem a došlo tak k zásadnímu pochybení, které mělo dopad na jeho hmotněprávní postavení. Stěžovatel se proto domníval, že jeho kasační stížnost je ve smyslu § 104a s. ř. s. přijatelná.

IV.

8. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

9. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39 (č. 933/2006 Sb. NSS, všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná i na www.nssoud.cz), na jehož odůvodnění na tomto místě pro stručnost odkazuje.

10. Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele ani pochybení v postupu městského soudu, tím méně pak pochybení zásadní, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

11. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje v posuzované věci dostatečná vodítka. Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil, že správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. V opačném případě žádost jako zjevně nedůvodnou dle ustanovení § 16 odst. 1 téhož zákona zamítne (srov. např. rozsudky ze dne 20. 11. 2003, čj. 2 Azs 27/2003 - 59, č. 181/2004 Sb. NSS, či ze dne 30. 1. 2006, čj. 4 Azs 101/2005 - 59). Pouhé hypotetické úvahy o možném budoucím válečném konfliktu pak nemohou splnit podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu (v této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje např. na obdobné usnesení ze dne 12. 5. 2010, čj. 6 Azs 7/2010 - 114). Na základě uvedených závěrů pak nebylo třeba, aby správní orgán zajistil pro své rozhodnutí jakékoliv další materiály.

12. Pro úplnost je třeba poznamenat, že se městský soud neopomněl ve svém rozhodnutí zabývat otázkou, zda žalovaný, aniž by jako podklad pro rozhodnutí věci použil i zprávu o stavu v zemi původu, dostatečně zjistil skutkový stav věci. Dále jsou ze správního spisu zřejmá tvrzení stěžovatele, že si v Gruzii vypůjčil peníze a nyní má obavy ze svého věřitele. Stav věci, z něhož městský soud ve svém rozhodnutí vyšel, má tedy oporu ve spisu, přičemž dílčí pochybení soudu při označení věřitele jako „známého“ v žádném případě nemohlo mít vliv na zákonnost napadené rozhodnutí.

13. Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti, proto ji jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s. odmítl.

14. O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

15. Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyní advokátka. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud však nepřehlédl, že ačkoli ustanovená advokátka dne 9. 3. 2011 nahlížela do soudního spisu, její činnost nevyústila v žádnou procesní aktivitu směřující k ochraně zájmů stěžovatele a k doplnění kasační stížnosti. Za situace, kdy se jiný úkon právní služby ustanovené advokátky ze spisu nepodává, nemohl jí Nejvyšší správní soud odměnu ani náhradu hotových výdajů za nahlížení do spisu přiznat, neboť se nejednalo o náklady důvodně vynaložené (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. května 2011

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu